

– Mihin laitan tämän? huusi Pirkko tyttärelleen keittiöstä, ja kurkkasi olohuoneeseen, jossa Satu järjesteli tavaroitaan. – Sinne kaappiin vaan, vastasi Satu äidilleen eikä edes vilkaissut tähän. – Järjestelen kaappejani kuitenkin vielä tulevina viikkoina, niin ei se nyt ole niin nuukaa. – Ok, vastasi Pirkko ja hävisi takaisin keittiöön. Satu oli vastikään muuttanut Jyväskylästä Joensuuhun opiskelupaikan perässä, ja Pirkko oli tullut auttamaan tytärtään muuttohommissa. Satun vanhemmat asuivat Jyväskylässä, ja siellä Satukin oli viettänyt koko elämänsä. Siksi häntä vähän jännittikin tämä uusi elämänvaihe, johon kuului niin uusi asunto, uusi opiskelupaikka ja mahdollisesti vielä joku osa-aikatyö. Satu aloittaisi psykologian opinnot. Hän oli aina rakastanut ihmismielen kiemuroita, ja hän usein mietti, miksi ihmiset käyttäytyivät niin kuin käyttäytyivät. Mitkä asiat motivoivat ihmisiä, ja ennen kaikkea miksi jotkut ihmiset selvisivät vaikeistakin elämäntilanteista pää pystyssä, kun jotkut taas meinasivat kaatua pienestäkin vastatuulesta? Satu ei voinut aavistaa, mitä vielä tuleman pitäisi. – Hei, olen Mikko, sanoi kalskin näköinen komea nuorukainen ja kätteli Satua ystävällisesti. – Terve. Satu, tyytyi Satu vain vastaamaan ja vastasi Mikon kättelyyn. – Huomasin sinut heti, kun tulit ovesta sisään. Tuollaista näkyä tosin olisi kyllä vaikea olla huomaamattakin, sanoi Mikko hieman ilikurisesti, pieni hymynkare suupielissään. Satu tunsu, kuinka puna nousi hänen kasvoilleen ja kaulalleen. Toivottavasti mies ei huomannut, ajatteli Satu ja katsoi vaivaantuneesti salin lattiaa. – Mikäs siellä nyt niin mielenkiintoista on, siellä lattiassa? kysyi Mikko ja yritti tavoittaa Satun katsetta. Satu nosti katseensa ylös ja vastasi: – Ei mikään... En ole vain tottunut tuollaisiin kommentteihin vastakkaiselta sukupuolelta, sai Satu vihdoin sanottua. – Hei, tuli sellainen asia mieleen, josko lähtisit käymään kahvilla tässä joku päivä? kysyi Mikko. No, tämä mies ei ainakaan aikaillut, mietti Satu ja tunsu kuinka Mikon katse tutkaili Satua päästä varpaisiin. – No, kait sitä voisi, vastasi Satu hieman empien. – En tosin tiedä, miten tässä ehtii, kun tuo koulukin vasta alkoi. – Psykologiaako sä opiskelet? kysyi Mikko. – Sitähän sitä. – Mutta jos tehdään silleen, että annat puhelinnumerosi, niin mä soitan? Ja katsotaan sitä sitten tarkemmin, ehdotti Mikko. Satu vaihtoi painoa toiselle, ja mietti vaihtoehtojaan. Toisaalta mitäpä haittaakaan siitä olisi, hän ajatteli. Tuskin kyseessä oli mikään sarjamurhaaja. Satu kaivoi laukustaan kynän ja paperia, hivuttautui lähemmäksi edessään olevaa pöytää, ja kirjoitti numeronsa. – Joo, no tuossa se nyt on, sanoi Satu ja ojensi valkoisen paperilapun Mikolle. Mikkohan oli hauskaa ja rentoa seuraa, ei Satu voinut olla ajattelematta. Turhaan hän oli pelännyt, ja melkein kiitti mielessään, että oli suostunut Mikon kahittelupyyntöön. Mikko oli toiminut kunnan palveluksessa psykologina jo viitisen vuotta. Hän oli tehnyt myös tutkijan hommia, ja kirjoitellut asiantuntijan tehtävissä erinäisiin lehtiin. Mikolta hän voisi oppia paljonkin, mietti Satu ja tunsu kuitenkin, kuinka jokin outo tunne kulki hänen lävitseen. Satu oli kuin ei olisi huomannutkaan sitä, vaan jatkoi jutusteluaan Mikon kanssa. Tulevina viikkoina Mikko ja Satu tapailivat toisiaan säännöllisesti. Satu oli käsittämättömän onnellinen, ja hän kuvitteli ettei siitä onnellisemmaksi voisi tullakaan. Mikko kohteli häntä kuin kukkaa kämmenellä, ja aivan kuin Satu olisi ainut nainen maailmassa. Aivan kuin Satua parempaa Mikolla ei koskaan olisi ollutkaan. – Ollaan jo tapailtu aika kauan..., aloitti Mikko ja katsoi Satua niin rakastuneen oloisesti. Satu ei voinut olla ajattelematta, miten ihana mies hänellä oli hyppysissään. – Mitäpä sanoisit, jos otettaisiin seuraava askel, jatkoi Mikko ja siirtyi lähemmäksi Satua ja otti tämän kätensä omaansa. Toivottavasti se nyt ei kuitenkaan kosimaan rupeisi, ajatteli Satu melkein jo hätäntyneenä, mutta tyytyi vain odottamaan hiljaa, mitä tuleman piti. – Mitä jos tehtäisiin niin, ettei enää muita tapailtaisi? kysyi Mikko ja katsoi Satua kulmakarvat hieman kohollaan. Aivan kuin se mitään muuttaisi, eihän hänellä ollut viimeisen parin kuukauden aikana muita ollutkaan. Eikä hän ollut muita miehiä vilkaissutkaan, ajatteli Satu ja vastasi: –

Joo, niinhän se on tähänkin asti ollut. Mikko suuteli Satua aivan kuin kiittäen, että oli saanut oikean vastauksen. Satu tunsu kuinka nousi melkein seitsemänteen taivaaseen. Hän oli käsittämättömän onnellinen. Onnellisempi kuin koskaan. – Mitä jos lähdetäisiin käymään Jyväskylässä? kysyi Satu Mikolta eräänä keskiviikko aamuna. – Mitä me siellä? ihmetteli Mikko ja katsoi Satua hieman kummissaan. – Siis mun vanhemmat asuu siellä. Oonhan mä nyt siitä kait kertonu. – Haluaisin esitellä sut niille, lisäsi Satu vielä ja jäi odottamaan Mikon vastausta. – Täytyy katsoa, tyytyi Mikko vain sanomaan, käänsi selkänsä Satulle ja hävisi olohuoneeseen. Satu seurasi perässä ja istuutui Mikon viereen sohvalle. – Miten niin täytyy katsoa? tivasi Satu. – Nokun saattaa olla vähän kiireitä, ja yksi potilas on päänsäivana. En tiedä, uskallanko sen takia lähteä mihinkään, vastasi Mikko ja katsoi eteensä lasittunut ilme kasvoillaan. – Et kai sie nyt voi koko ajan olla hälytysvalmiudessa. Pitäähän sulla olla omakin elämä, sanoi Satu. – Ja sitä paitsi, kai sie jonkun tuuraajan voit hommata. – Se siinä onkin, kun en voi. Ei se potilas luota muihin kuin muhun, vastasi Mikko ja katsoi Satuun aivan kuin sääliä etsien. – No, mitä jos lähdetäisiin käymään siellä vaikka ihan vaan päiväselteään. Sunnuntaina esimerkiksi? ehdotti Satu ja tarkkaili Mikon ilmeitä. Mikko näytti vastahakoiselta. – Jos sun potilaalle tulee joku hätä, niin kai se sulle voi soittaa... Satu sai kuin saikin Mikon raahattua mukaansa seuraavana sunnuntaipäivänä. Helppoa se ei ollut ollut. – Moi, huusi Satu kun tämä avasi vanhan kotinsa ulko-oven ja astui eteiseen Mikko vanavedessä. Satun vanhemmat Pirkko ja Heikki tulivat vastaan. Hetken he tutkailivat vävyehdokasta päästä varpaisiin ja tervehtivät tätä sangen ystävällisesti. Mikko hymyili hurmaavasti, esitteli itsensä ja kätteli ensin Pirkkoa, sitten Heikkiä. Satu katsoi miestä yllpeänä ja toivoi, että hänen vanhempansa näkivät saman kuin hän itse. Satu, Mikko, Pirkko ja Heikki istuutuivat ruokapöydän ääreen. Se oli katettu jo kaikilla Pirkon tekemillä herkuilla. Oli Pirkko jopa tehnyt Satun lempiruokaa karjalanpaistia, ei Satu voinut olla huomaamatta. Satun ihastusta lisäsi vielä puolukkahillo, joka komeili kauniissa astiassa keskellä pöytää. Satulle tuli ruokapöydän tarjoilusta mieleen aivan kuin perheen jouluateriat. Niin koreana pöytä oli. – No, mitäs miehiä sinä olet, tiedusteli Heikki Mikolta. Mikko näytti hieman vaivaantuneelta, ja tyytyi olemaan vain hiljaa. Pirkko katsoi miestä kulmiensa takaa. – Mikko on psykologi, Joensuun kaupungilla töissä, vastasi Satu hätäisesti. – Jaa-aa... Kallontutistaja, totesi Heikki tyyliä ja vilkaisi Mikkoa miettelään. – Mikäs tossa mun tyttäressä kiehtoo? halusi Heikki tietää, ja katsoi Mikkoon. Mikko rykäisi ennen kuin vastasi. – Satu on erilainen, sellainen avulias ja lämmin. Helppo, sanoi Mikko ja katsoi Heikkiin kuin olisi valmistautunut suurempaan härkätaisteluun. Satu kokosi ryhtiään penkillään, ja varautui pahimpaan. Heikki katsoi Mikkoa halveksivasti. – Jaa-aa... Ai että helppo? Satu katsoi, kuinka joutsenet uiskentelivat kohti rantaa. Ne näyttivät niin kauniilta, ajatteli Satu kuitenkin pienen surun varjostaessa hänen mieltään. Hän oli niin ajatuksissaan, ettei huomannut nuoren miehen saapuvan taakseen. – Miksi olet täällä yksin? kysyi ääni Satun takaa. Satu hätkähti ja kääntyi äänen puoleen. Satu ei tiennyt, mitä sanoisi. Uskaltaisiko hän kertoa äskeistä miehelle? Tuntemattomalle ja vieraalle miehelle, jota ei koskaan aikaisemmin ollut nähnyt? Hän kaipasi kuitenkin juttukaveria niin kipeästi, että alkoi kertoa tarinaansa. Miehen nimi oli Pekka, ja Satu huomasi kuinka myötätunto kuului tämän katseesta. – Kukas vittu tää on? kuului äkkiä Mikon ääni jostakin. Satu kääntyi äänen puoleen, ja huomasi kuinka Mikko askelsi heitä kohti hyvin vihaisen ja aggressiivisen oloisesti. – No, ei varmaan kuulu sulle, sanoi Satu ja melkein katui sanojaan heti. Mikko ei sanonut mitään, tyytyi vain katsomaan Satua halveksiva ilme kasvoillaan. Satu kavahti. Se oli uusi puoli, jota Mikosta ei aikaisemmin ollut nähnyt. No, paitsi ehkä äsken vanhempiensa luona. Mikko lähestyi Pekkaa niin lähelle, että Pekka tunsu Mikon

hengityksen kasvoillaan. Hän haistoi siitä ummehtuneen oluen ja tupakan hajun. Vaistomaisesti Pekka askelsi taaksepäin melkein niin paljon, että oli pudota takanaan olevaan järveen. Pekka joutui ottamaan tukea Satun olkapäästä. – No, voi vittu! huudahti Mikko vihaisena ja kiivaasti työnsi Pekan järveen. Satu lähti juosten takaisin vanhempiansa luokse, kyyneleet silmissä kirveltäen.